

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně: **S.H.B.**,
bytem v ČR: X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 7. 2025, č. j. OAM-75/ZA-ZA11-P09-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobkyně v žalobě nejprve shrnula své politické aktivity, tedy že se během vysokoškolského studia účastnila studentských protivládních protestů a později ze svých internetových profilů, na nichž vystupuje pod vlastním jménem, sdílela kritické příspěvky

o venezuelských prezidentských volbách a následně inauguraci prezidenta Nicoláse Madura. Vyjádřila také obavu z toho, že její příspěvky mohly být na sociální síti Instagram monitorovány jejím bývalým spolužákem, synem starosty obce, kde žila. Žalobkynin bývalý spolužák si má být vědom, že se v minulosti účastnila studentských protestů a že pochází z protivládně naladěné rodiny, což žalobkyně vnímala jako nebezpečné. Následně v žalobě citovala z online zdrojů svědčících o situaci v Madurově Venezuele, na základě, nichž argumentovala, že režim současného prezidenta nadále postihuje i běžné příznivce opozice a v ohrožení nejsou jen aktivisté či novináři. Žalobkyně uzavřela, že její obavy z návratu nejsou nepodložené, hrozí jí reálné nebezpečí zadržení či jiného postihu, a tedy jsou v jejím případě dány důvody pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu. Žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě trval na své argumentaci v napadeném rozhodnutí, neboť zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, žádná tvrzení žalobkyně neopomněl a pro rozhodnutí si opatřil dostatečné množství relevantních podkladů. Zopakoval, že žalobkyně pro své politické aktivity ve vlasti nikdy problémům nečelila, azylový důvod podle § 12 písm. a) zákona o azylu tedy nebyl v jejím případě dán. Žalobkyně rovněž netvrdila, že by se potýkala ze strany státní moci s ústrky z důvodu příslušnosti k nějaké ze skupin ve smyslu § 12 písm. b) téhož zákona. Vzhledem k její zdrženlivé aktivitě v digitální prostoru, kdy víceméně jen sdílela názory jiných osob, a ojedinělé účasti na demonstracích v době před zhruba 10 lety, žalovaný neshledal, že by o její osobu měl venezuelský režim v případě návratu projevit bližší zájem. Žalovaný také poukázal na to, že skutkový stav zjistil v rozsahu takových důvodů, jaké byly žalobkyní tvrzeny, a odkázal na judikaturní závěr, že všeobecná špatná situace v zemi původu bez dalšího není konkrétním ohrožením žadatele o mezinárodní ochranu. Žalovaný shrnul, že nebyly zjištěny ani žádné okolnosti, které by v případě žalobkyně nasvědčovaly vzniku vážné újmy ve smyslu ust. § 14a odst. 1, odst. 2 zákona o azylu. Uzavřel, že žádný z důvodů tvrzených žalobkyní během správního řízení není azylově relevantní, přičemž žalobkyně nemůže zneužít institut mezinárodní ochrany k legalizaci svého pobytu, když tento je specifický a nelze ho směřovat s jinými formami pobytu cizinců na území České republiky (dále též „ČR“).
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
5. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání a žalobkyně ve stanovené lhůtě nevyjádřila nesouhlas s takovým projednáním věci.
6. Správní spis obsahuje tyto pro danou věc podstatné dokumenty: žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 20. 1. 2025, poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 23. 1. 2025, protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 23. 1. 2025, snímky obrazovky poskytnuté žalobkyní správnímu orgánu dne 27. 1. 2025, Informaci Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „OAMP“) – Venezuela – Bezpečnostní a politická situace v zemi – Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv – Stav: prosinec 2024, ze dne 12. 12. 2024, Informaci OAMP –

Venezuela – Informace norského Centra informací o zemích původu (LANDINFO) ze dne 11. 4. 2025 – Venezuela: Situace po prezidentské volbě konané 28. července 2024 /aktualizováno v dubnu 2025/ (dále též „Informace LANDINFO“) a napadené rozhodnutí ze dne 23. 7. 2025, č. j. OAM-75/ZA-ZA11-P09-2025.

7. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobkyně se narodila ve Venezuele, je venezuelské národnosti, dorozumí se španělsky a je nepraktikující katolická křesťanka. Je svobodná a má dceru, která se momentálně nachází v Chile se svým otcem. Ve Venezuele byla žalobkyně naposledy v x, od té doby žila v x, kde měla do roku x povolení k pobytu za účelem práce, a cestovala po celém světě. Do ČR přicestovala letecky v roce x poté, co neúspěšně žádala o pracovní vízum ve x a x. V roce x chtěla ve Spojených státech amerických žádat o humanitární azyl, ale z osobních důvodů tak neučinila. Cítí se zdravá, nemá žádná zdravotní omezení. Jako důvod své žádosti o mezinárodní ochranu uvedla, že jí v x vyhrožoval známý a policie zůstala nečinná. Proto se odmítá vrátit do x. Návratu do Venezuely se obává proto, že její bývalý spolužák spolupracuje s vládními institucemi a ví, že žalobkyně a její rodina mají protivládní postoje, když žalobkyně šíří pravdivé informace o dění ve Venezuele, ke kterým běžně občané nemají přístup. Z tohoto důvodu by jí bývalý spolužák mohl ublížit. Dodala, že se jí nelíbí kvalita života v domovské zemi.
8. Žalobkyně dále během pohovoru k žádosti sdělila, že její rodina žije v současné době ve Venezuele a je s ní v kontaktu. Když ještě byla se svým bývalým přítelem, posílala žalobkyně své rodině z x peníze, protože v zemi je špatná ekonomická situace a prarodiče trpí zdravotními problémy. Výslovně uvedla, že její rodina ve Venezuele kromě ekonomických problémů žádným jiným nečelí. Svou vlast žalobkyně původně opustila právě kvůli nepříznivé finanční situaci a odjela pracovat do x. Se svým bývalým partnerem hodně cestovala, ale po rozchodu se musela na pár měsíců v roce x vrátit do x. Tam investovala své peníze do podnikání, které se následně ukázalo být podvodným a žalobkyně o své peníze přišla. Při stejném podvodu přišel o peníze i žalobkynin známý, který jí z toho důvodu odmítl vrátit její věci a vyhrožoval jí fyzickou újmou. Na otázku, co by jí hrozilo v případě návratu do Venezuely, nikoli do x, žalobkyně uvedla, že by ji vládní orgány mohly unést. Řekne-li ve Venezuele někdo něco proti vládě, pošlou ho do vězení a tam ho mučí. Uvedla, že ona osobně s bezpečnostními složkami ani jinými státními orgány nikdy v minulosti v domovské zemi problémy neměla. Dále upřesnila, že ani jiné potíže ve Venezuele neměla, ale situace se od roku 2018 výrazně zhoršila. Státní instituce monitorují sociální síť, od ledna 2025 kontrolují rodiny protivládně naladěných Venezuelců žijících v zahraničí. Žalobkyninu matku dvakrát někdo zastavil na ulici a dožadoval se kontroly obsahu jejího telefonu a chatových konverzací, prý z preventivních důvodů. Při své návštěvě v roce x neměla žalobkyně ve vlasti žádný problém, až na incident na venezuelsko-kolumbijské hranici, kde se příslušníci pohraniční stráže dožadovali úplatku za umožnění vstupu od všech cestujících. Po zaplacení 60 USD byl žalobkyni vstup do Venezuely umožněn. Teta žalobkyně spolupracovala s Mariou Corina Machado, opoziční političkou, proto jí byl udělen azyl ve Španělsku. Žalobkyně je s tetou v těsném kontaktu, v roce 2024 se viděly i osobně. Domnívá se, že kvůli této vazbě budou její rodinní příslušníci, a tedy i ona sama, sledováni. Během pohovoru žalobkyně rovněž uvedla, že si nebyla vědoma možnosti žádat o mezinárodní ochranu ihned po přiletu do Evropy, chtěla si vyřídit pracovní vízum. Pokusila se o vyřízení nejprve ve Francii, následně v Itálii, ale neúspěšně. Dále sdělila, že zvažovala i možnost žádat v ČR o pracovní povolení, ale nestihla by ho vyřídit předtím, než jí vyprší turistické vízum. Kamarádka jí proto poradila, aby žádala o mezinárodní ochranu.

Žalobkyně o tuto nechtěla žádat v Itálii ani Francii, protože tam se jí nelíbí, ale v ČR ano. Zprvu o mezinárodní ochranu nechtěla žádat vůbec, protože se obávala, že to zjistí venezuelské orgány a budou způsobovat problémy její rodině.

9. K obsahu sdílených příspěvků na jejích profilech na sociálních sítích Instagram a Twitter (pozn. soudu: dnes nazývaném X) žalobkyně uvedla, že psala příspěvky ve věci voleb konaných 28. 7. 2024 a dále v souvislosti s inaugurací prezidenta v lednu 2025. Příspěvky obsahovaly např. informaci, že byla zadržena politička Machado a že se ve Venezuele ztrácí lidé. Její instagramový profil je nastaven jako soukromý, tedy příspěvky žalobkyně mohou vidět jen její sledující, naopak twitterový účet má veřejný. Vystupovala pod uživatelským jménem *Sthefborges*. K režimu kritické příspěvky psala, protože chtěla, aby se lidé dozvěděli, co se v jejich vlasti opravdu děje. Nechtěla svou rodinu aktivitou v digitálním prostoru ohrozit, myslela si, že po inauguraci prezidenta Madura už státní orgány sociální sítě monitorovat nebudou. Když zjistila, že tomu tak není, příspěvky psát přestala. Na otázku, co konkrétně by se jí ve Venezuele mohlo stát, uvedla, že člověk ani neví, co by se tam mohlo stát. Každého, kdo se vrátí ze zahraničí, orgány prošetřují, zjišťují jeho aktivitu na sociálních sítích, a to způsobuje problémy. Žalobkyně v těchto tvrzeních vychází z toho, že se to stalo jiným osobám, lidem s přístupem k informacím, veřejně známým osobám. Neví, proč by běžná občanka jako ona měla mít strach z návratu, má prostě strach. Má strach, že se všechno prošetřuje. K bývalému spolužákovi napojenému na struktury venezuelského režimu sdělila, že ji sledoval na Instagramu, proto jeho profil odstranila jako svého sledujícího, ale on ji o přístup k jejímu profilu znovu požádal. Její kamarádce prý radil, aby na internet raději nic nepsala. Žalobkyně uzavřela, že ve Venezuele se nedá vést normální život, nedodržují se tam lidská práva.
10. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
11. Podle ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu se *pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.*
12. Podle ust. § 12 zákona o azylu se *azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
13. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu se *doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*

14. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu *se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) trest smrti nebo poprava, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.*
15. Soud předně podotýká, že přístup soudu k jednotlivým žalobním bodům se odvíjí od jejich konkretizace a precizace. Pokud by soud precizoval argumenty žalobkyně, uváděl-li je v žalobních bodech pouze obecně, přestal by být nestranným rozhodčím sporu, což je v rozporu s jeho úlohou [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78]. Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného v „*plném rozsahu*“, ale z žalobních bodů vyplývá, že primárně brojila proti části výroku, kterou jí nebyla udělena mezinárodní ochrana ve formě doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Kromě toho byl text žaloby uzavřen konstatováním, že žalovaný pochybil tím, že vyloučil možnost vzniku vážné újmy ve smyslu předmětného ustanovení v případě, že se žalobkyně bude muset do vlasti vrátit. Závěr o tom, že úroveň konkretizace žalobních bodů předurčuje, jaké právní ochrany se žalobcům u soudu dostane, je plně aplikovatelný i na případ žalobkyně. V takto vymezeném rozsahu pak soud přistoupil k vypořádání žalobních námitek.
16. Žalobkyně namítala, že žalovaný nezjistil skutkový stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Argumentovala tím, že jí po návratu do Venezuely hrozí zadržení, a to z toho důvodu, že státní orgány monitorují aktivitu na sociálních sítích, přičemž ona by mohla být jednou z osob, ke které bude směřovat bližší pozornost bezpečnostních složek, když dlouhodobě žije v zahraničí, účastnila se studentských protestů v letech 2012 až 2015 a její teta je španělskou azylantkou, protože úzce spolupracovala s opoziční političkou Mariou Corina Machado. Nadto o její instagramový profil jevil zájem její bývalý spolužák, který spolupracuje s režimem. Ke své internetové aktivitě doložila žalovanému screenshoty z jejího mobilního telefonu ve španělštině. K těmto snímkům obrazovky ovšem žalovaný neopatřil úřední překlad, což podle žalobkyně mělo za následek, že nebyl zjištěn stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. Sama se k obsahu textu na snímcích obrazovky nevyjádřila.
17. Soud předně neshledal, že by žalovaný pochybil, když neopatřil úřední překlad textu na snímcích obrazovky, které žalobkyně předložila. Ve správním spise je založeno celkem 47 screenshotů, většina z nich jsou konverzace na platformě WhatsApp. Soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že překlad veškerého textu by byl nevhodný za situace, kdy skutková tvrzení týkající se událostí, jež mají snímky dokládat, žalovaný žádným způsobem nezpochybnil a tvrzenou digitální aktivitu žalobkyně vzal za prokázanou. Žalobkyně při poskytnutí údajů ani během pohovoru netvrdila, že předmětné screenshoty měly dokazovat, že je ve vlasti pronásledována nebo by jí měla být způsobována jiná vážná újma, chtěla jimi pouze ilustrovat své působení na sociálních sítích a doložit příspěvky, které nevyznívají ve prospěch současného režimu. Nadto se v žalobě k obsahu textu na screenshotech blíže nevyjádřila, omezila se na výrok, že žalovaný měl překlad pořídit. Soud proto konstatuje, že žalovaný logicky a dostatečně v napadeném rozhodnutí zdůvodnil, proč úřední překlad snímků obrazovky neopatřil a přihlédl k nim pouze podpůrně.
18. Ohledně screenshotů žalobkyniných příspěvků soud dodává, že snímky obrazovky ze sociální sítě Instagram jsou zachycením tzv. instagramových příběhů, které jsou

zobrazitelné pro všechny uživatele, ať už je profil sdílejícího uživatele nastaven jako soukromý nebo veřejný, pouze po dobu 24 hodin. Po uplynutí 24 hodin po sdílení takového instagramového příspěvku tento zmizí z uživatelského rozhraní Instagramu a uživatelé odlišní od uživatele, který tento zveřejnil, už ho nemohou dohledat. Uživatel sdílející daný příspěvek pak tento může ze svého profilu rovněž smazat i pro zobrazení pro sebe samého. Co se tedy týče politické aktivity žalobkyně na Instagramu, lze uzavřít, že tato již v současné době není dohledatelná, příspěvky totiž pochází dle slov žalobkyně z období kolem prezidentských voleb v roce 2024 a období inaugurace z počátku roku 2025. Tvrzení žalobkyně je pak v souladu s daty uvedenými na screenshotech, která jsou všechna z července a srpna 2024 a ledna 2025.

19. Aktivita žalobkyně na sociální síti Twitter z předložených snímků nevyplývá. Ani soud, stejně jako žalovaný, ovšem nemá v úmyslu zpochybnit výpověď žalobkyně a rozporovat, že i na twitterovém účtu sdílela politický obsah obdobný k tomu instagramovému. Pokud ale ještě žalobkyně nepřistoupila k jejich vymazání, může tak bez potíží učinit a předejít tak problémům případně vzešlým z nahodilé fyzické kontroly mobilního zařízení či minimalizovat dosah takových příspěvků do budoucna, aby se k nim nedostali uživatelé, kteří by je mohli proti žalobkyni použít. Soud si je vědom, že v konečném důsledku je nemožné vlastní digitální stopu smazat, ale je možné ji omezit nebo ztížit její nalezení. Z výpovědi žalobkyně ani z podkladů opatřených ve spise nevyplývá, že by venezuelské orgány používaly jakékoli vysoce pokročilé programy určené ke skenování obsahu mobilních telefonů, které by byly schopny ze zařízení vytáhnout data již odstraněná.
20. Žalobkyně především vyjádřila obavu, že její aktivitu na sociálních sítích může sledovat a následně předávat vládě loajálním orgánům její bývalý spolužák, který je napojený na státní struktury. Z pohovoru k žádosti vyplynulo, že zmíněný spolužák byl sledujícím soukromého instagramového profilu žalobkyně ještě minulý rok, buď v červenci nebo srpnu 2024 žalobkyně však jeho účet ze svých sledujících odstranila. Tento spolužák proto ze svého profilu mohl vidět její prázdninové příspěvky, ale ty z ledna 2025 ne. Na druhé straně žalobkyně uvedla, že její twitterový účet je zobrazitelný pro všechny uživatele této sítě, nejen pro ty, kterým žalobkyně udělí ke svému profilu přístup.
21. Když byl obsah příspěvků, který žalobkyně sdílela v období léta 2024 a ledna 2025 přibližně stejný na jejím instagramovém i twitterovém účtu, není zřejmé, proč jeden z profilů ponechala veřejně přístupný a druhý nastavila jako soukromý. Rovněž se jeví být kontraproduktivním krok žalobkyně, kdy jednomu konkrétnímu profilu odepře přístup k jejím příspěvkům na jedné sociální síti a na druhé, která má svým obsahem kopírovat obsah té první, tento ponechá. Pokud měla žalobkyně důvodné obavy z toho, že bývalý spolužák si její protivládní posty může uložit a pak ji pro její názory pronásledovat, nespátřuje soud zřetelný důvod, pro nějž by měla skrýt jen příspěvky na Instagramu, ale nikoli na Twitteru.
22. Pokud už spolužák disponuje informacemi, že žalobkyně sdílela protivládní příspěvky, příp. si rovněž tehdy pořídil screenshoty předmětných příspěvků, nezdá se, že tuto skutečnost využil takovým způsobem, aby žalobkyni nebo její rodině uškodil. Jak již bylo řečeno, žalobkyně uvedla, že její rodina ve Venezuele se státními orgány žádné problémy nemá. Žalobkynina obava se nejvíce podložena ani ve světle toho, že žádnou interakci s výše uvedeným bývalým spolužákem neměla. Pouze uvedla, že když zamezila jeho instagramovému účtu sledovat ten její, odeslal jí skrze tuto sociální síť opětovně žádost

o sledování. Tuto ale žalobkyně zamítla. Její obavy o pronásledování kvůli možnému jednání spolužáka pak pramení z informací, které jí měla sdělit její kamarádka, tato jí měla sdělit, že spolužák pronásleduje lidi, kteří negativně komentují venezuelskou vládu. Žalobkyně ovšem nepopsala, že by ji spolužák jinak, než skrze instagramovou žádost o sledování kontaktoval, neposílal jí zprávy, nevolal jí, nekomentoval její příspěvky na sítích. Nevyhledal ve Venezuele dokonce ani členy její rodiny s cílem je zastrašit. Takto nečinila ani žádná jiná osoba, která by tak měla jednat na pokyn režimu. Jak již bylo zmíněno, z výpovědi žalobkyně se podává, že na jejím instagramovém účtu již žádný z pohledu režimu závadný obsah běžně dohledatelný není a z účtu na Twitteru může tento smazat, aby minimalizovala možnost, že si venezuelský režim této aktivity povšimne.

23. Žalovanému lze rovněž dát za pravdu, že ze správního spisu vyplývá, že žalobkynina rodina žije ve Venezuele bez větších obtíží, pomineme-li ty ekonomické. Zmíněny byly akorát dva incidenty, při kterých matce žalobkyně příslušník bezpečnostních sil provedl namátkovou kontrolu jejího mobilního zařízení, přičemž tak měl činit z preventivních důvodů. Neodkazoval se při tom na nějakou konkrétní událost nebo důvod, proč zrovna žalobkyninu matku podrobil kontrole. Matka žalobkyně po zkontrolování obsahu telefonu žádné represí nečelila.
24. Pokud jde o tvrzení žalobkyně, že venezuelské státní orgány monitorují aktivitu svých občanů na sociálních sítích, považuje soud svou argumentaci ohledně bývalého spolužáka, který má částečný přístup k příspěvkům, které žalobkyně na internetu zveřejňuje, použitelnou přiměřeně i ve vztahu k předestřenému tvrzení. Informace o sofistikovaném a systematickém přístupu k hlídání sociálních sítí Venezuelfců z podkladů ve spise neplynou. Domněnka žalobkyně, že je terčem zájmu venezuelského režimu, neboť od roku 2018 žije v zahraničí, nemá oporu v žádné konkrétní události, která by se stala jí nebo někomu z její rodiny. Venezuelské státní orgány nemají důvod se na osobu žalobkyně zaměřit ani proto, že by jejich pozornost vzbuzovala už před rokem 2018. Před ním totiž netvrdila žádnou internetovou aktivitu související s politickým obsahem.
25. Co se týče její účasti na studentských protestech z let 2012 až 2016, žalobkyně sdělila, že předmětem protestů byla neefektivita vzdělávacích programů a nedostatek prostředků alokovaných vysokým školám. Nesouvisely konkrétně s politikou Nicoláse Madura, když prezidentem se stal poprvé až v březnu 2013. Některé protesty tedy ještě mohly předcházet době, kdy byl Maduro u moci. Ani v následujících letech ale demonstrace podle žalobkyně nebyly zaměřené proti jeho osobě. Nadto je poslední účast žalobkyně na jakémkoli fyzickém protestu datována do doby před zhruba 10 lety. Z podkladů ve spise nevyplývá, že se současná státní represe zaměřuje na úplně všechny občany, kteří se i v hluboké minulosti odvážili jakkoli vyjádřit svou nespokojenost s fungováním státu. Žalobkyně netvrdila, že by kvůli své účasti na demonstracích čelila státní represí, nezmínila ani komplikace při vysokoškolském studiu. Naopak výslovně sdělila, že s policií, bezpečnostními složkami, soudy ani jinými orgány v domovské zemi nikdy neměla problémy. Nadto je z Informace OAMP a LANDINFO patrné, že Maduro se po uklidnění situace po prezidentských volbách zaměřuje na umlčení svých současných politických oponentů, novinářů, aktivistů, a příp. demonstrantů z léta 2024. I kdyby soud připustil, že se na žalobkyni v době jejího vysokoškolského studia dalo nahlížet jako na aktivistku, takový závěr o její osobě jednoznačně nelze učinit v roce vydání tohoto rozsudku, a to ani na základě její aktivity v digitálním prostoru. Taktéž není žalobkyně novinářkou nebo političkou a v době

demonstrací v červenci a srpnu 2024 se ani nenacházela v domovské zemi, aby se protestů mohla zúčastnit.

26. Žalobkyně rovněž uváděla, že by její osoba mohla přitahovat větší pozornost státních orgánů, protože její teta byla blízkou spolupracovnicí opoziční političky Machado, která byla nucena se po prezidentských volbách 2024 skrývat. Žalobkyně se kvůli této vazbě domnívala, že všichni, především pak její již zmiňovaný bývalý spolužák, vědí, že její rodina není loajální vládě Nicoláse Madura, což ve spojení s její aktivitou na internetu představuje hrozbu. Z výpovědi žalobkyně je dle soudu zřejmé, že věnuje-li venezuelský režim pozornost jednotlivcům, které vnímá jako nebezpečné pro jeho existenci, zaměří se spolu s nimi i na celé jejich rodiny, viz např. tvrzení žalobkyně, že stát u svých občanů dlouhodobě pobývajících v zahraničí provádí kontrolu jejich rodinných příslušníků, pokud zjistí, že mimo vlast vyvíjí snahu šířit kritiku vůči režimu, nebo tvrzení, že se žalobkyně obávala žádat o mezinárodní ochranu, neboť by to venezuelské orgány mohly zjistit a „*začít dělat problémy rodině ve Venezuele*“ (č. l. 22 ve správním spise). Jak již bylo zmíněno, žalobkyně výslovně uvedla, že se s problémy ve vlasti nesetkala, nesetkal se s nimi žádný jiný člen její nejbližší rodiny a rovněž negovala jiné než ekonomické problémy. Teta, která s Machado měla spolupracovat, přitom samozřejmě není v příbuzenském vztahu pouze s žalobkyní, ale i s ostatními členy žalobkyniny rodiny, a to dokonce v bližším, jakožto sestra matky, potažmo otce, toto žalobkyně nespécifikovala. A pokud teta, která pracovala pro lídryni opozice, zjevně nevzbudila bližší zájem venezuelských orgánů o osobu svého sourozence, není pravděpodobné, že se tak může stát ve vztahu k žalobkyni. Takový závěr platí i ve světle toho, že se žalobkyně na začátku roku 2025 s tetou ve Španělsku setkala, protože ta má v této zemi azyl. O setkání žalobkyně se svou tetou se venezuelské orgány nemají, jak dozvědět. Obdobně se pak soud ztotožňuje s argumentací žalovaného, že státní orgány v domovské zemi žalobkyně nemohou zjistit ani to, že v ČR žádala o udělení mezinárodní ochrany, když informace o žadatelích o mezinárodní ochranu v ČR nejsou veřejné a správní orgán činný v azylových řízeních má zákonnou povinnost jejich údaje chránit.
27. Žalobkyně dále argumentovala, že režim zakročuje i proti běžným občanům, tedy že se nezaměřuje pouze na opoziční politiky, aktivisty nebo novináře. Na podporu svého argumentu prvně citovala zprávu, ze které vyplývá, že byly zaznamenány případy obtěžování zaměstnanců, kteří na sociálních sítích zveřejňovali příspěvky na podporu demokratické opozice proti Madurovi (US Department of State, 2024 Country Reports on Human Rights Practices: Venezuela). Z takové informace ale nelze automaticky vyvozovat závěr, že by šlo o plošnou praxi, ke které režim přistupuje i v současnosti, po zklidnění situace po prezidentských volbách v létě 2024. Další zdroj pak uvádí, že je v zemi rozšířený strach ze svévolného zadržování a lidé z opatrnosti mažou obsah svých telefonů. Opoziční lídryně Machado je nucena se před režimem ukrývat a vítěz voleb z roku 2024 Edmundo González musel zemi opustit (Center for Strategic and International Studies: The Maduro Regime Held Another Sham Election – What Happens Now? ze dne 27. 5. 2025). Taková zpráva pouze sděluje, že strach je mezi obyvateli stále rozšířený, nikoli, že lze objektivně praxi svévolného zadržování i po utišení situace po Madurově třetím zvolení považovat za rozšířenou. Naopak podklad Informace LANDINFO založený ve správním spise hovoří o tom, že: „*mezi těmi, kteří byli ve Venezuele v poslední době zatčeni, jsou představitelé politické opozice a novináři, přičemž již nedochází k nahodilému zatýkání, jak tomu bylo bezprostředně po prezidentské volbě v červenci 2024. Zatýkání probíhá selektivněji*“ (č. l. 55 ve správním spise). Jelikož se žalobkyně neřadí k politické opozici ani k novinářům, je pravděpodobnost, že se

s problémy kvůli obsahu svého telefonu nebo jiných důvodů setká, velmi nízká. Soud také podotýká, že z úryvku plyne, že se občané případné represi snaží bránit tím, že z pohledu režimu závadný obsah smažou. Takové opatření bez potíží může přijmout i žalobkyně. Třetí citace zmiňuje, že jsou sociální sítě využívány k zastrašování, stigmatizaci a sledování osob, které jsou považovány za sympatizující s opozicí (UNHRC: Situation of Human Rights in the Bolivarian Republic of Venezuela ze dne 26. 6. 2025). K tomu soud konstatuje, že i vyznění tohoto úryvku poukazuje na to, že k takovému jednání v online prostoru docházelo v minulosti, tedy pravděpodobně v létě 2024. I za předpokladu, že by takové postupy státních orgánů přetrvávaly, žalobkyně se s nimi nesetkala, přinejmenším to netvrdila ani o sobě, ani o zbytku její rodiny, přestože by dle svých slov měla být v hledáčku venezuelské veřejné moci, když je příbuzná pracovnice opoziční lídryně a vyjadřovala se na sociálních sítích protirežimně. K možnosti sledování její osoby skrze internetové profily pak soud odkazuje na svou argumentaci zejm. v bodech 19 až 22 a 24 tohoto rozsudku.

28. Soud shrnuje, že žalobkyně sice během ústního pohovoru výslovně zmínila, že má z návratu strach (srov. č. l. 17 a 21 ve správním spise), ale její obavy jsou spíše nekonkretizované. Uvedla, že se „*všechno prošetřuje*“ (č. l. 21), že „*člověk ani neví, co by se mu mohlo ve Venezuele stát*“ (č. l. 22), že „*orgány začnou dělat problémy*“ (č. l. 22). Zároveň ze správního spisu vyplynulo, že nějaké demonstrace se žalobkyně účastnila naposledy před rokem 2015 nebo 2016, tedy minimálně dva roky před svým odjezdem z vlasti. K digitální aktivitě žalobkyně pak lze konstatovat, že tato je spíše zdrženlivá, politické příspěvky sdílela jen v období července a srpna 2024 a následně v lednu 2025. Neuvedla, že by současné době dále proti Madurově režimu na sociálních sítích vystupovala. Soud také na základě informací ve správním spisu a výše uvedené argumentace neshledal obavy žalobkyně odůvodněnými, když sama uvedla, že neví, proč by právě ona jako běžná občanka, nikoli veřejně známá osoba nebo osoba zájmová z pohledu režimu, měla mít strach z návratu do Venezuely, ale má prostě strach (č. l. 21 ve správním spisu). Při poskytnutí údajů k žádosti žalobkyně také jako důvod pro svou žádost uvedla spíše strach z jednání konkrétního bývalého spolužáka než ze státu. Uváděla k tomu i obecně špatnou kvalitu života ve vlasti, která ale sama o sobě nemůže založit azylový důvod každému, kdo se takovou zemi rozhodne opustit (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 6. 2. 2023, č. j. 34 Az 12/2022-38, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2025, č. j. 2 Az 1/2025-98). Soud se také ztotožňuje se závěrem žalovaného, že žalobkynina rodina žijící ve Venezuele má pouze ekonomické problémy, nemá potíže s bezpečnostními složkami. V zásadě lze dát za pravdu žalovanému i v tom, že o skutečnosti, že žalobkyně v hledáčku venezuelských orgánů není, svědčí i bezproblémové poskytnutí nového cestovního pasu, který se do Venezuely z Kolumbie vracela vyřídit. Nesetkala se pak ani s problémy s vycestováním ze země.

29. Městský soud v Praze považuje za všeobecně známou skutečnost, že dne 3. 1. 2026 USA provedly vojenský zásah ve Venezuele, kdy zajaly prezidenta Nicolase Madura a odvezly jej ze země. Zdejší soud považuje za nepravděpodobné, že by žalobkyně, která jako svůj důvod pro udělení mezinárodní ochrany uvedla právě činnosti proti prezidentu Madurovi, čelila zhoršení svého postavení v době, kdy tento již není ve vedení státu. Z úřední činnosti soudu však nebylo zjištěno, že by v zemi původu žalobkyně došlo k zásadní změně poměrů po uvedené události, ani případná změna politické situace v zemi původu sama o sobě neznamená změnu poměrů ve smyslu relevantním pro individuální situaci žalobkyně a soud tak i nadále považuje informace o zemi původu za přiměřeně aktuální a relevantní pro posuzovaný případ.

30. Žalobkyně v žalobě namítala, že jí měla být udělena alespoň doplňková ochrana podle § 14a zákona o azylu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí řádným způsobem vysvětlil, proč důvody pro její udělení nebyly shledány. K § 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu argumentoval, že ze spisu nevyplývá nic, co by nasvědčovalo tomu, že by na žalobkyni měl být po návratu vykonán trest smrti, když tento je ve Venezuele zakázán. Soud podotýká, že si je z informací ve správním spisu vědom toho, že venezuelský režim zejm. v době největších protivládních nepokojů nedodržoval mezinárodní závazky ani své vlastní zákony, ale ve světle výše uvedené argumentace nenasvědčuje nic tomu, že by žalobkyně měla ve Venezuele takovému trestu být vystavena. Co se týče ust. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, lze dát za pravdu žalovanému, že pouhá možnost špatného zacházení v zemi původu nezakládá porušení čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Vždy musí být v případě žadatele dány individuální okolnosti, které obavy činí opodstatněnými (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 447/2019-30). Ty, jak konstatoval i žalovaný, v případě žalobkyně dány nejsou. Důvody nejsou dány ani podle ust. § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, když ve Venezuele v současné době netrvá ani mezinárodní ani vnitrostátní ozbrojený konflikt.
31. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.
32. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

JUDr. Marcela Rousková
samosoudkyně